

کـــپرډی

سلیمان لایق

خپروونکی

د افغانستان د علومو اکاډیمي

د ژبو او ادبیاتو علمي او تحقیقي مرکز

پښتو ټولنه

دوهم چاپ

دا د شعر کېردي هغو قهرمانو
کارگرانوته اهداء کوم چې د سالنک
په سختو غرونو کې یې د خپل وطن
د انسان د تلور اتلولار سیخه او هواره
کړه .

(سلیمان لایق)

(د دوهم چاپ سريزه)

دا کپړدی

دا د سارا بې ټاټوبي بېړۍ چې سلگونه کاله په دې شگلنو او لمر وهلو د بنتو کې
ښکته او پورته ځي او راځي زما لپاره نه تمامېدونکې او بې انجامه مضمون دی؛

دا دهغو سرگردانو پر گڼو د خونړيو بريو، ترخو ماتو، دردوونکو مرگونو، لويو
تباھيو او دهغه رټل شوی انسان سره د بې ساريو ظلمونو مضمون دی چې نه ماتېږي، نه
ور کېږي او خپل انساني غرورد چا پښوته نه غورځوي،

د کپړدۍ ژبه د بادونو ژبه، د تالندو ژبه، د باران ژبه او کله کله د بيابان په ارت
گوگل کې داوړدو چوپياوو او ژورو ترښو ژبه ده،

دهغی سرگذشت د يو سرگردان او رنځ ځپلی ملت سرگذشت دی چې له پيريو
راهیسی لوبو، راځونو، دښمنيو او نه تمامېدونکو بې ثمره منډو ته ورشپړل شوی دی،

(دوهم)

زما ترانې، سرودونه او داستانونه د همدې سارايي غمخپلې بېړۍ زمن او لونه دي او زه
لا تر اوسه د چوپو او غمجنو دښتو د همدې تورې نافرارې کسېردي شاگرديم،

په دې باور چې دا توره بېړۍ به د بري او نيکمرغۍ ساحل ته ورسېږي او په دې
تکيه چې رارسېدونکي سباوون به هغې ته سور رنگور کړي او د تورو تڼابونو پر عځاي
به پر هغې باندي د لمرزرين مزي وغځوي، خپلې سندري په دې راوينښدونکو
بيابانونو کې پيل کوم.

پرېږده چې داد غمونو توره بېړۍ دراختونکې لمر په وړانگو کې سره شي .

سليمان لايق

(دريم)

(پیشگفتار چاپ اول)

بجای مقدمه

این مجموعه زیبا گلدسته ای رنگین از اشعار سلیمان لایق، شاعر انقلابی و عصیانگر دوران ماست. افتخار دارم که سطری چند بجای مقدمه بر آن می نویسم.

شرایط چاپ این اثر گرانبها و سطور محدودیکه برای این مقدمه اختصاص یافته است، بمن اجازه نمیدهد درین جا به تشریح دقایق ادبی لطیف آن، از نظرگاه زیبایی شناسی هنری پردازم و یا ارزشهای اجتماعی آن را به معیار وظایف یک شاعر متعهد و مسوؤل چون سلیمان لایق، مورد ارزیابی انتقادی قراردهم. از سوی دیگر بهترین جوابگوی این دوسوال عمده و اساسی درباره اینکه: آیا استنباط شاعر از محیط طبیعی و اجتماعی اش چیست؟ و آیا مسایل مربوط به آن را چگونه مطرح و حل میکند؟ تنها و تنها خود شعر و اثر اوست و لا غیر!

معهدا، این حقیقت را نمیتوان ناگفته گذاشت که سلیمان لایق این شاعر

(خلورم)

پیشاهنگ کشور ما، به دو زبان دری و پښتو شعر میگوید و در هر دو زبان بطور کلی . اشعارش از لحاظ شکل (تصویر ذهنی و صورت ظاهری) ملی و تاریخی است او از لحاظ محتوی دموکراتیک و انقلابی . ملی و تاریخی بدین معنی که : تصویر های او از آوارگی صحرا نوردان چادر نشین در دشتهای گرم و سوزان کشور تا رنجهای بیکران زحمتکشان اسیر و شلاق خورده کوهپایه های پر برف چونغر ، از هیاهوی بزم آریان کرسی پرست شهرهای ویران تا بساط ننگین برج نشینان مفتخوار قاعه های فیودالی در روستاهای ستمکش، از پیامبران خروشان اباسین تا به نبص آشنایان گردابهای آواز عقابان پامیر تا شیران خیبر و همه آنچه درین محدوده جغرافیایی در حال شدن و گذشتن بود و هست و در چارچوب مناسبات اجتماعی . اقتصادیمعین و فرهنگی ناشی از آن که دارای گذشتهء تاریخی خاص خود و ممیزات ملی مخصوص به خود بود و در زیر تأثیر قانونمندی عام تکامل اجتماعی تا مقطع زندگی شاعر رسیده است، با واقعگرایی انقلابی بصورت زنده و فعال ارائه و تمثیل می شود و آنچه مربوط بشکل ظاهری شعر لایق است ادامهء سنت های ارزنده و دارای نیروی حیاتی استادان کلاسیک شعر پښتو است که با نوآوری سالم، خلاق و تکامل دهنده مرحله نوین و جدیدی را در شکل شعر پښتو بنیانگذاری میکند و بدون اینکه به اصول انکشاف یابنده و قابل رشد زبان شعر در ادب پښتو پشت پا زند . با ایجاد گریه های خلاق درین زمینه، آنرا تکامل میدهد و ظرفیت هنری و تکنیکی بزرگتر و بیشتری بآن می بخشد .

و اما، محتوی دموکراتیک و انقلابی باین معنی که : سلیمان لایق، سخنگوی پرشور و انعکاس دهنده صدیق و راستین نیازها و آرمانهای توده های بزرگ اکثریت معروم جامعه ستمکشی افغانستان است و این نیازها و آرمانها را

بمعیار جهان بینی علمی طبقه کارگر - این ذره بین حساسی و دقیق شناخت علمی هستی و ماهیت، حال و آینده و رهنمای عمل رهای بخش تمام زحمتکشان وطنی و جهانی که در آن زندگی میکنند - می‌سنجد . باساس ایمان خلل ناپذیر او باین جهان بینی علمی بود که توانست افتخار امتیاز نشراتی و مدیریت مسوول مبارز و پر افتخار پرچم (ارگان حزب دموکراتیک خلق افغانستان) این پیشاهنگ طبقه کارگر کشور و تمام زحمتکشان افغانستان ، این مبارز سرسخت و راستین راه تأمین حقوق ملی و دموکراتیک و ارمانهای انقلابی اکثریت بلاکشیده خلق افغانستان این ترجمان صدیق ، بیانگر و مدافع بی ترس مبارزات جهانشمول طبقه کارگر بین المللی ، جنبش های رهایی بخش ملی و جبهه جهانی نیروهای پیشاهنگ ترقی و انقلاب در سراسر جهان را حاصل کند .

سلیمان لایق ، به عنوان یک شاعر با درک این مطلب اساسی و علمی که رو بنای فاسد و از جمله پدیده های تأخرپسند فرهنگی ، در مقطع خاصی از فعالیت های هنری چون شعر و شاعری - خاصه در جامعه که از لحاظ نهضت ملی و اجتماعی هنوز در مرحله قشری و احساسی قرار دارد میتواند برای تحمیق توده ها و منحرف ساختن نیروهای جوانان و مستعد بفعالیت های انقلابی سلاح مؤثر و زهر آلودی باشد . بحق و بجا بمبارزه با شاعران مزدور و درباری و خدمتگزاران فرهنگ برسوده و فاسد طبقات حاکمه و ستمگر و نظام طاعون زده فیودالی برخاسته ، آنها را بشدت مورد حمله قرار میدهد و به آنها بی باکانه میتازد . بیائید این حقیقت را درین مجموعه و بخصوص زیر عنوان (له درباری شاعر سره) باهم بخوانیم و بدانیم که: او یعنی سلیمان لایق - این شاعر مردم ، شاعر عصر و دوران رستاخیز توده ها ،

(شپزم)

برای رهایی مردم محروم کشور خود از بیهوده گیها و بی فرهنگیها، شاعران بزمها -
بزمهای درباری، بزمهای فحاشی، بزمهای رقصهای عریان دختران
بجای حجاب و عشوه های دلیرانه بغرضی اطفای شهوات اهریمنانه، بزمهای خمها و
جامها، بزمهای گناهها و هوسها، بزمهای اقبال کاخها و ذلت و برانه ها را بشدت محکوم میکند
و باین می نازد و بجا می نازد که خودش، یعنی سلیمان لایق، شاعر توده
های محروم، فریاد غلامان، رنج کارگران، زحمت و ستمکشی دهقانان،
ادبار غزندی نشینان، از پا افتادن مظلومان، ناله ناتوانان، اشک اسیران،
ننگ بزرگان، مبارزه کارگران و محبت و مؤدت خلقهای وطنش و سراسر جهان
است. او میباید که باین کار: بر توده باروت آتشی مینگارد: آری! او چنین کرده
است. او چنین خواهد کرد. و او خود را پرچمدار سنگر زحمتکشانش کشورش میدانند و
میگویند: تا زنده است درین موقف پابرجاست.

زهی تصمیم و اراده انقلابی! پیروز باد لایق و آرمانهایش

۲ دلو ۱۳۵۴

کابل

بارق شفيعی

(اووم)

فهرست

مخ	عنوان	کنه
۱	یه خلکو خلکو!	۱
۴	اورده لار	۲
۷	پلی	۳
۱۰	هیرشوی گل	۴
۱۳	د نیوا په غاره	۵
۱۸	ژبری شپې	۶
۲۱	د شگو کور	۷
۲۳	وصیت لیک	۸
۲۴	سرگردان	۹

(اتم)

۲۵	کیردی	۱۰
۲۷	چونغرته (۱۲) ترانه	۱۱
۳۰	چونغرته (۱۳) ترانه	۱۲
۳۳	چونغرته (۱۸) ترانه	۱۳
۳۵	چونغرته (۱۹) ترانه	۱۴
۳۸	چونغرته (۲۱) ترانه	۱۵
۴۱	چونغرته (۲۲) ترانه	۱۶
۴۴	چونغرته (۲۶) ترانه	۱۷
۴۷	چونغرته (۲۷) ترانه	۱۸
۵۰	شاعرته ! لمړی پیغام	۱۹
۵۵	شاعرته ! دوهم پیغام	۲۰
۵۹	د کنړ سین	۲۱
۶۲	له درباری شاعر سره	۲۲
۷۰	ورکه لار	۲۳
۷۳	خوان شاعرته	۲۴
۸۰	یه خلکو ! خلکو	۲۵

یه خلکو خلکو

یه خلکو خلکو، دوطن خلکو
یه وزیو تزیو، دغرو و گرو
آزادی شه ده، خپلواکی شه ده
یه درنه جارشم لوخو لغرو
که وطن لوخ وی، که وطن ویران وی
سمسوری شه ده، آبادی شه ده
که لوپول وی، که چوبول وی
خپلواکی شه ده، آزادی شه ده
بی روحه خاوره، آباده نه ده
بی پوهی خلک واره بندیان دی
داینبی لوشی، داپه نس وزی
واره مریان دی، پول غلامان دی
که آزادی ده، که خپلواکی ده
دخو سرو ده، دپولونه ده
که واکداری ده، که کامرانی ده
دیوې مانی ده، دشیپولونه ده

آزاد هغه وي، چي په تن پت وي
آزاد هغه وي چي په نس موروي
آزاد هغه وي چي واك يي خپل وي
آزاد هغه وي چي په خان جوروي
آزاد هغه وي چي كور يي خپل وي
په جهان بنوري لوني ويني
آزاد هغه وي چي په هر گام كی
هم تلک ويني هم كړی ويني
په وزيو تريو، په غلامانو
ليبر رابيدار شئ، درنه قربان شم
په درواري شم، راگرندي شي
نه چي بوډا شم، نه چي ستومان شم
راخي چي يوشو، راخي چي يوشو
په گله مات كړو دا خنخيرونه
راخي چي پريكړو، راخي چي وړان كړو
مرغلين پري، تور زندانونه
له غرو رغو نه، له دريابونو
له سپيرو دبتو، له تورو خونو
سره راتول شئ، سره قوت شئ
په سيلوونو، په توپانانو

اوس د بادونو مستو څپو کې
ماته رارسې ستاسې غبرونه
دلمر په وړانگو جهان ته لېرم
ستاسې له قهره ډک فریادونه
یه لویه ولسه ته په ځان پویې
ته ستر قوت یې، ته لوی ملت یې
هم آزادي یې، هم نیکمرغی یې
هم عدالت یې، هم کرامت یې
د تاریخ کرنې، د زمان پاپی
په تا ډ کېرې، په تا غبرېرې
دا کېرې لاری، د الویې کندي
په تا سیخیرې، په تا سمېرې
که څوک قوي دی، خو تا قوي که
که څوک کمزور دی، د تا کمزور دی
له تابل شوی، له تا جگ شوی
که چترې اور دی، که چیرې شور دی

ورې دویم کابل ۱۳۴۲

اوردده لار

په تـوله سیمه کې باران اوری
آسمان نارې وهی وریخ ژاری
زمـور د مخه په یوه خـره باندې
یوه کـده لېردي اوردده لار نغاري

خوزرې خـولی په باران لندې
په خـرې پر تي اوبه ترې دارې وهی
شپيته کلن بوډاله بنځی سره
پسی روان دی سختی لاری وهی

د بنځی غېر کې یو ماشوم ویده دی
کله چې تالنده شی وریردي
موریې راتینگ کړی چې دی وژاري
سریې خپل زړه ته برابر کېردي

د باران شاخـکې لکه غشی راحی
سور باد په ستر گـولکه ستنی لگی
دلار تېرې شگی په لـو خو پنبو
د چرو خو کـو په شان سونی لگی

د بـوډا پوزی نه او به خـاڅی
باد چې پیاوړی شي ځگـیروى کوی
کله چې وپـرزى نو شـکر وایي
بیا چې راپـورته شي ستمی وهی

ای پردیسـانود وطن زمنـو
ستاسی مړستون او ستاسی گور چیرې؟
چیرې خـاپوړی چیرې لوبی کوی
ستاسی روغتون او ستاسی کور چیرې؟

آیا دررسی د زمان سندرې
چې درست بشریو کلی کور بولی
خو تا پنخپل پراخ هېواد کې ولی
نه شوک شریک او نه خپل ورور بولی؟

باران خو گورئ چې قطره قطره دی
چې سره یو شی لوی دریاب جوړ کړي
بیا چې په یوه لاره کې سر کېږدي
کانهی پرې باسی او سیلاب جوړ کړي

په تپوله سیمه کې باران اوري
آسمان نارې وهی وریخ ژاري
زمور دمخه په یوه خره باندي
یوه کده لېږدي اوردده لار نغاري

دغوايي ۱۳ کابل ۱۳۴۳

پلی

داوچتو غرو په منخ کې

په اسفالت سړک روان و

ملا دردمنه ، پښی چاودې

لاره لرې وه ستومان و

لرې پلنی وې په غرونو

راروان یاغی توپان و

لاروي ته ور په یاد شول

په دې واټ کې خپل کارونه

د دې غرو په ماتو کې

خپلی هخی ، زحمتونه

کلنگونه ، زنبیلونه

ساره ژمی ، سخت کلونه

کلکی پرښی مې کړې ماتې

سرکش غرونه مې هوار کړل

سین مې سیخ که خپل بستر کې

سیلاوونه مې مهار کړل

سترپلونه مې تیار کړل

توپانونه مې ایسار کړل

په بریتو د مساپر کې

یوه تری مسکا پیدا شوه

په ساده زړه کې بی وینه

یوه خوب وړې تمنا شوه

«کاشکې بیا په دغو غرو کې

د کارونو سوه غوغا شوه»

«کاشکې بیا دغو دروته

پخوانی ملگري راشی

کاشکې بیا په دغو لاره

لمر راو خپږي رنه اشی

کاشکې بیا زما غور و ته

د ماشین سندر ه راشی»

«کاشکې دغه خیره لاره

بیا زموره د کاروشی

په هر مور او هره خوکه

ماشینونه په ناروشی

دا وطن او دغه سیمه

د جهان د ننداروشی»

ناخاپی و رباندې راغی

یو موټر له پاسو غرونو

شکي ختي يې وړباد کړې

دی يې ويوست له اوبونه

پنډيې ولوېده له شانه

رابيـدار شو له خوبونه

اوسيلی يې را اوچت شو

له گـوکلـه سره لمبه شو

په يوه تيـره باندي کيناست

په خپل ځان باندي اخته شو

وی يې «بيا دغه شين سترگي»^(۱)

مـاته ولي په غصه شو

اي دغـرونو مساپره !

دهر چاده خپله برخه

تر خو دا آسمان ولاړ وي

و به نه وزی له دې نـرخه

خه اوچت خه لنـپوه يې

دغه توره او زده کـرخه

دغبرگولي ۶ سالنگ ۱۳۴۲

۱ - شين سترگي - آسمان

هیر شوی گل

دیوه خوړ له څنگه ناست یم
ستیری شوی، سانیسولی
پنبی تر دوړو لاندې پتی
وزی تبری، لمر وهلی

نظر ورمه ای خوادې خوا
په پوتیو په اغزو کې
کله لوپړي په کربوړو
کله بنوري په وبنو کې

د میړیانو عالی خوا کې
سو اوږده پانه پرته ده
باد راوړې، لمر وهلی
پره شوی ده، ورسته ده

خدازده خدازده دغه پانه
چاراوری له باغونو
کوم شپانه په لښته پورې
سیلاوونو، که بادونو

او دا پـاڻه پـاڻه نه ده
دا يو گل دی رڙيدلی
بې باغـوانه راشين شوی
لـکه ستوری خـلېدلی

پسـرلی راغـو وړولی
یـوه شـیبه یې خـنـدولی
تـنـهـایي له پـنـو لـوولی
د جـوزا لـمـرو وږلی

ته بې سره د بـیـدیا گـله
خه بېـخـایه زرغـون شوی
د سـاره په چـپـا و وکې
تـبـاشوی ، زـبـون شوی

نه چـا باغ کې کـنـوولی
نه چـا زلفو کې تـومـبـلی
یوه خـوله یې خـنـدلی
بـیـا دسـتی یې رڙيدلی

نه په مینه کې بدنــام شوی
نه قاصد د کوم پیام شوی
نه ورمه د کوم مشام شوی
نه د باغ شوی ، نه د بام شوی

نه بــورا درنه تــاو شوی
نه بلبــل درنه خبر شو
نه ؤــو ؤان چا درنه پریکړه
نه لښــتی در بــر ابر شو

ز مـا په څېر لمر وهلی
وینـه وچه ، رنگ بایللی
سر په خـاورو اینـو ولی
بې گنـاه له مینـه تللی

د بیدیا هیر شوی گله
ته لانه یې ، زه دې ستایم
زه که مـرم که تبا کپرم
یک تنهـایم ، یک تنهـایم

د چنگاښ ۱۵ کوهدامن ۱۳۳۹

د نیوا په غاړه (۱)

نیمه شپه ده زه بیدار یم

خوب مې نشته ، خوب به څه وي

څوک چې ما بیدر ده بولی

درد به څه ، آشوب به څه وي

• • •

زړه مې غواړي چې نارې کم

د نیوا د سین په غاړه

لیونی په ځان خبر کړم

پې کم خالصه خپله غاړه

• • •

د اسحق په کلیسا کې

لا جاري د مزدور وینی

دا خوزه گناگار نه یم

چې ته وروندی نه یې وینی

• • •

دلته هلته ، بنکته پورته

توپانونه ، توپانونه

لا خوځېږي، لا جگړي

بحر بحر ، غرونه غرونه

• • •

لا د سړی دمیدان خواکې

پورته کېږي فریادونه

په نیوا لا روان دي

د تاریخ انقلا بونه

• • •

دا زانگو د انقلاب ده

زړه ځاله د بازانو

نوی کور د نویو خلکو

امید ځای د نامیندانو

• • •

ای پیغلوتو او ای ځوانانو

ای سپین پوستو، ای تور پوستو

سره یو شیء ، سره یو شیء

ای تور څڼو ، ژپرو وینتوانو

چې ځان وینمه شرمېږم

ژبه گونگه، سر بې شوره

ژوند بې نوره، زړه بې عشقه

پښې ماتې، مټ بې زوره

• • •

اې د ژوند خوږه نسیمه

یوڅه زور را، یوڅه اور را

ننه زړه کې لمر د عشق را

په دې لمر کې ګرم کور را

• • •

یا ترخه را، یا خوږه را

یا شراب را، یا کوثر را

یوه لحظه کې، یوه شبېه کې

یوه لمبه را، یو شرر را

• • •

زما زړه ته لوی محل را

زما کور واړه جهان که

څوک راوړونه که څوک خوندي

یو و جو دراته انسان که

زما نظر لکه دباز که

پلن په غرونو، خپور په ترو

زمالیمه لکه باران که

هم په لوړو، هم په خوړو

• • •

ماته هسې سترگې راکه

چې سپین و وینم په تور کې

ماله هسې توفیق راکه

چې ایـره نشم په اور کې

• • •

د مظلوم او بنکې دریاب که

تڙې اوچت که توفانونه

پرې خوره برینناد عشق که

ترینه جوړ که جهانونه

• • •

یو جهان دانسانانو

چې کې خوار او امیر نه وي

چې حگیروی ترې نه پورته نشي

خوک د بل چا ائیر نه وي

ای د ژوند خوږه نسیمه

لېږ راغبرگ شه په بازانو

د دې دښتو په خوب وړیو

د دې غرو په لیونیانو

• • •

یو ځل وینس که جگې جگې

دا زمري له دې ځنگلو

یو ځل پورته دا پردې که

له خیبر او له گوملو

• • •

ای د ژوند خوږه نسیمه

ولې چوپ یې لېږ گویا شه

خیر که موربه دوزخیان یو

لېږ پخلا شه ، لېږ پخلا شه

د جولای ۱۰ لنینگراد ۱۹۶۴

ژېړې شپې

هره خوا گلان خزان خپلی دي
باغ کې د بلبل حاله ویرانه ده
ورېخو بیا د غم ژړا سر کېږي ده
دا د غم نړۍ په غم ودانه ده

باد دونو پانو کې نارې وهي
منی یې غوږو کې شه ویلی دي
سترگې د فلک له وینو ډکې شوې
گوره زمانې بیا شه کرلی دي

پاپې د چنار لکه زما هیلې
ژېړې ژېړې بنکاري رږېدلی دي
ژاړي د تاکنونو لوخو خانگو ته
سترگو کې یې ویني ټوکېدلی دي

هالته د زړې کلا په وره باندي
گونگ بيا زړې شوې ترانی وایي
گوره په دې شپه کې دا زړه بلا
بياد چا افسون ته افسانې وایي

• • •

ناست یمه ، زنگېرم په غمونو کې
توره شپه روانه ده منزل وهي
پورته د آسمان په لرې سیمو کې
ویځو کې یو ستوری ځل وهي

• • •

کله د کزټې په تور لو گجن زړه کې
وخاندي یوه هیله راته وړانه شي
خو چې زه له خوبه سترگی پاڅوم
بیا هغه ویده شي پښیمانه شي

• • •

وړانگی د سکروټو د کوتې په چت
رپردي لکه مینه زما په وینو کې
غم په توره شپه کې اسیر کړی یم
خوځي مې په پلو او په رگونو کې

• • •

ای د منی ژپړ او کـرار شپـو
و خوځېږی، لری شی او تېری شی
پرېږدی چې د واوره پرستن پلنه شی
پتې شی تر واوره لاندې هېری شی

وځلېږه ته ای مقدسه لمره
رنګ کړه د سبا د پسرلی گلان
دغه غمځپلی خاوره گرمه که
وخنـدوه دغه ژړنی آسمان

د لړم ۳ کابل ۱۳۴۵

د شکو کور

خه ده د ژوند د ماشومانو آرزو
چې سپرې خاورو کې خوسی وهي
له تشو شگونه مانی جوړوي
گټی راباسی او ستمی وهي

• • •

اې د کوشو خورو ورو ملگرو
راځئ چې نوې لوبه ساز کړو
دغه شگلن کورونه ونړوو
خان له دې خاورو بې نیازه کړو

• • •

دغه د شگو ناتمام کورونه
زور د سیلاو او زلزلو نلري
دا تورې خاورې، دا فاني باغونه
ارزښت د جنګ او د دعوو نلري

• • •

راخ چې هیلی شه رنگینی کړو
راخی چې نوې تیرانی ووايو
د زمانې په دې زړو غوږو کې
د ژوندون نوې افسانې ووايو

ملگرو ای خورو ورو ملگرو
له دې ویرېزم چې نابنډ به شی
د زمانې د توپانو مخی ته
که سره یو نشی بربنډ به شی

د تلی ۲۰ کابل ۱۳۴۳

وصیت لیک (۱)

کله چې مږ شمه یارانو ما
تر تورو خاورو لاندې پرې باسئ
په ډېر پراخه او ناپایه بیډیا
د خورن یو کراین زړه ته مې بنکې باسئ

هسې چې ارت او هوار د بنتونه
درست د نیپیر او دهغه خنلې
بنکاری او وایې وری زما غورونه
د سین غور کې او د خپو منډې

پرې باسئ ما او تاسې پاڅېرئ
بندونه مات کړئ، کړی و شرنګوئ
د دښمنانو په ناپاکو وینو
فتح او بری ملګرو ولمبوئ

کله چې نوې کورنۍ جوړه شي
هغه چې ستره او آزاده وي
ستاسې په نرمه مهربانه ژبه
یوه شپبه غواړم زما یاده وي

د اکتوبر شپاړسم ۱۹۶۷

۱- دا شعر د او کراین د مشهور شاعر تاراس سوچنکو اثر دی .

سرگردان

خوځمه د ژوند له قافلو سره
زه یو دمزلونو سرگردان یمه
خدازده دغه لاره کوم پلوته ځي
زه داهسي چاپسي روان یمه

څه وايي د ژوند مساپرانو ته
دا دکاروانونو د غمو جرس
کومې خواته ځي څه يې په زړه کې ټي
دایيـابان گرده ليوونی هوس

دوري ۶ کابل ۱۳۳۸

کېردي

هالته دوچ ډاگ په لمنه باندي
د مني باد ته يو کېردي رېپري
په دې کېردي کې يورنخوره بنځه
اور بلوي او له درده ژرېپري

د کميسه له ترازو څخه يې
د بې پنا صورت پوستکي بنکاري
د وجود غوښه يې رنخور خوړلي
په هر اندام کې يې هډوکي بنکاري

يو ډنگر سپي ګرد له کېرديه ګرزي
يوه زړه اوښه په اغزيو چوده
د خاورو دوړو کاروانونه روان
د مازيګر سترګه په کېنستو ده

دغه کېردي دامسپاره بېړي
چې لارې نغاري او مزلونه وهي
کومه خوا درومي، چېرې لاره کوي
د څه لپاره واټنونه وهي

ای توری تعوری د ساره بېری

د بې وطنه پوونده وویاره

وايه چې کله به منزل ته رسي

ستا دستومانه ژوند اوږده لاره

د تلی ۲۵ کابل ۱۳۴۳

چونغرته !

(۱۲) ترانه

پرون پردیسو اواره وریخو

چونگره، غوز کي تاته شه ویل

له کومه رنخه یی شکوه کوله

چې کری شپه یی ستا پینوته ژړل

• • •

دا ابدی پردیسان چپرې درومی

د دوې د منلو سرانجام به شه وی

ولې په غرونو، په رغونو گزری

ددې ستومان کاروان مرام به شه وی

• • •

کله اسمان کي داو بنانو غوندې

غلی خو خپرې او منزلونه وهي

کله وحشی شي، توپانی شي پسې

په غرو وردانگی یرغلونه وهي

• • •

کله شي بنکته د چتریو په خیر
د غرو لمنو ته خیمې ووهي
کله هیلې غونډې د سین په اوبو
بنکته شي ولامبي غویې ووهي

• • •

کله د غرو پخو کو خو کو بانډې
کتار کتار شي کارونه تړي
کله شفق کې سره لمبه شي د اور
سپینو مالوچو کې اورونه تړي

• • •

کله د شنه اسمان په پاکه ډره
ایرانوونکې تصویرونه باسي
کله سپوږمۍ ته پالنګ و غوروي
خپل تړې تړې ارمانونه باسي

• • •

کله د واورو انبارونو شخه
لمن راډکه کړي توپان راولي
کله بیا خاندي او سندرې بولي
پسرلی وروزي او گلان راولي

• • •

کله تر پښو کړي بيا سينونه غرونه
په پراخ اسمان کې سرگردان گرزې
نامعلوم لوري ته مزلونه وهي
اوږي را اوږي او ايران گرزې

• • •

چونگره زه هم ستومان شوی يم
له دې بېخونده ساړه ژونده څخه
راځه په گډه باندي ولټوو
لاره د تېنتې له دې بنده څخه

• • •

د دغو گرزندو وريځو په شان
ازاد پرواز، ازاد سفر غواړم
چې ما پراخو اسمانو ته بوزي
هسې شهپړ، هسې وزر غواړم

• • •

څرخم به، رڼم به بهېر.مه به
تل به ازادې ترانې وایم
د اسمان ستورو او پيرونو ته به
د سپرې ځمکې افسانې وایم

دلیندی ۱۴ کابل ۱۳۴۱

چونغرته !

(۱۳) ترانه

ای د بلا او حادثو چونغرته
بیادی په زبره باندې سپین بنکاری
نه نه په غاړه دې داورو امیل
لکه د سپینو لونگین بنکاری

• • •

د سپینو واورو تر دلیو لاندې
عجیبه دروند او بنایسته بنکاری
خومره مغرور او بې پروایي ولاړ
له درست جهانہ وارسته بنکاری

• • •

ستایې په خه چې سین کنگل نیولی
او کب نیوونکې کبان نشي نیوای
یا رنخور غاړی او کمزوری بوتبه
په دغو واورو غرواه نسي ختای

• • •

ستایې پې شه که ستا په لوړو خوړو
واورې له باد سره نڅاوې کوي
یا خواره مور خپلې رنځورې لور ته
شوگيرې گالي او ژړاوې کوي

• • •

ستایې پې شه که للمي کاره بزگر
لرگی او بوټی د خپل سون نلري
يا يې ماشوم چيرې گريوان گزي
موريې گنډلو ته يوه ستن نلري

• • •

ستایې پې شه که مساپر مزدوران
لخ کاره پاتی دي او کور نلري
يا هغه مزی بې شعوره سودخور
پخ چا زړه سوی نلري، ورور نلري

• • •

ستایې پې شه که د وطن حاکمان
خلکو ته گوانبي او بېگار چلوي
په هغو لارو چې خر نشي ختای
په انسانانو باندې بار چلوي

• • •

هو ته همداسې بې شعوره اوسه

ستاېې زمـوزه له دردو سره څه

تا ته د واورو خـولی تاج برېښي

ستاېې له لـوزو او مرگو سره څه

د مرغومي ۱۰ کابل ۱۳۴۱

چونغرتہ !

(۱۸) ترانہ

ای دہبرو تور دہبی چونغرتہ
ماوے چے وینس دے کم ملگری به شي
دستمگرو دسر کانہی به يي
د زیارستونکو د زره خوری به شي

• • •

ماوے چے وینس دے کم، مرچل به شي
د دے ییـاغی زرگی تسل به شي
زما د سرے مینی محراب به شي
ژوند به شي، منده او تکل به شي

• • •

ماوے چے وینس دے کم، عیسی به شي
دے ویدو خلکو ته به سا ور کوي
په سرو سمخو کي به اور بلوي
تیارو دروته به رنهـا ور کوي

• • •

ماوې چې وین دې کم، جهان وینښ شي
ته لا ویده یې خو جهان وینښ شو
دغه کارگر، دا هستوونکې جهان
دا د هستی جوهر انسان وینښ شو

• • •

اوس که ته نه پاڅېږي، مه پاڅېږه
په کروندو کې دې دهقان وینښ شو
ما لا د یوې بریښنا سوالونه کول
خو داسمان په زړه کې توپان وینښ شو

• • •

اوس راوینښ شوی د پېړیو غلام
په مېرو رگو کې دې ژوندون خوځي
له هر کمره د عشق اواز وزي
په هره لويشت کې نوی یون خوځي

• • •

اوس راجگ شوی دی جهان جوړوي
دا زیار خپلی، رټل شوی انسان
داغ د پرون رېر گالونکې اسیر
دا د سباد کائناتو سلطان

چونغرته !

(۱۹) ترانه

دغه راوري د باران شاخکې
که له خوږمن زړه د توپان شاخکې
یا سره ایشی په دره دره کې
هم د باران، هم د توپان شاخکې

• • •

که سره یو شي درانې قطرې
وطن به واره شي خپې خپې
نرمې اوبه به شی تېرې تېرې
د گلو پانې به چرې چرې

• • •

هله د غرو په خو کو خو کو باندي
په تورو ويخو کې بريننا غغلي
د خوب خپلی بنار په خبنته خبنته
د ژوند د تالندې غوغا غغلي

• • •

د پسرلی د باران بڼکلې شرنګی
د امیدونو ترانې خوروي
د زړې خاورې په ستومان زړه کې
زېری دنوې زمانې خوروي

• • •

په مړه بیدیا به پسرلی راشي
زه په چمن کې نوی ژوند وینم
مړاوي گلان به وزر وغوروي
زې له سبا سره پیوند وینم

• • •

چونغره وغبروه وغبروه
نوی انسان ته د سبا سازونه
پرېرته چې واورې دغه نوی انسان
د خپل وطن د مستقبل رازونه

• • •

د باران غږ د امیدونو سرود
د خورو خلکو دننگونو سرود
پرېرته ویده غوروته وغبروي
د زیار ایستونکو د جنگونو سرود

• • •

چونغره ای زما د ارمان چونغره
زما د شعر قهرمان چونغره
دې خپل گوگل ته خوا پر ننه باسه
یو شه زما یاغی توپان چونغره

پرېزده سرې ډډې دې گرمې کړي
دغه شعرونه، دغه سرې لمبې
پرېزده د غونډې پردې دې ولېزوي
د وطنپال زړه ابدې نارې

د تلی ۱۳ دهانه غوری ۱۳۴۸

چونغرته !

(۲۱) ترانه

چونغرته ستاپه تپوتپو باندي
زمون داوونبکو بارانونه اوري
خو دا درحم اوبه نه دي گوره
په تا دخلكو غضبونه اوري

• • •

ستاپه درو کي بيا د کار پرگني
د حاکمانو شلاقونه گالي
د تاله شوکو تر لمنې پوري
د شو ليوانو يرغلونه گالي

• • •

د تاهر کانهي د بزگرو د سر
د تاهر اغزي دهر بزگر د عگر
د تاهر اور د بپوسانو په کور
د تاهر سيل د مزدورانو د در

• • •

د تالمن د بې لمنو لمن

د تاهستی د بې حاصلو هستی

د تاغوغا د نازولو غوغا

د تاهستی د مستبدو مستی

• • •

د تاغوغان د بزگرانو برخه

د تاغنم د نازولو شومه

په هره لاره کې دې ایښی تلک

په هره پوله کې دې لکه لومه

• • •

د تاخوراک د بزگرانو غوښه

د تاشراب د زیارایستونکو وینه

د تاامیل د دوی درغوو پولی

خو د تاهینه د ظالمو مینه

• • •

ای د ظالمو مستبدو کوره

ایا زنگونه د زمان درخي

موزه یې وینو په رڼو سترگو

چې ستالمنې ته توپان درخي

• • •

نن یا سببا سرې بخونې وریڅې
ستا هرې پرېنې ته پیغام راوړي
دغو بزگرو دربرو ته
زیرې د جنګ او انتقام راوړي

باد د غضب به په دره دره کې
بولی د ولس د وینېدو خوره کې
دا د ظالمو د دوران نښې به
واړه له بېخ او له ریښې چپه کې

د مرغومي ۱۰ پلخمي ۱۳۴۹

چونغرته !

(۲۲) ترانه

ای د شعرونو او الهامونو چونگره
بیامی مغزو کي ترانی خوئی
ستاد کمرونو په قدم قدم کي
د ژوند د مینی زلزلی خوئی

• • •

گلان خپاره کړه چې بلبل دې شمه
خپله مستی کي یو غوغا خوره کم
بې روحه تروته دې سا ورکم
په مړو رگو کي دې رڼا خوره کم

• • •

ستا په هر موټی کي د ژوند سرود
له ورايه وینم چې خپان خوئی
غکه زما په لیونی شعر کي
د غوانو هیلو یو جهان خوئی

• • •

گلونه و غوره جار دې شم
شپې د بهار دي چې بهار شي مست
خیردی خیردی که تبری یمه
پرېزده چې تنده او خمار شي مست

• • •

پرېزده چې خاورو ته دې و غبروم
د خوانی مینی ترانې ترانې
په مـرو هـلـونو کې دې و خوځوم
بې حـرکتـه زمـانې زمانې

• • •

وریځې رابولمه چې واوروي
ستا په کمرونو د رحمت باران
برېښنا به وباسي په وچو ترو
زما د مینې ابدي عنوان

• • •

خپلو شعرونو ته به ژوند ورکم
ژوند ته به نوی شانې خوند ورکم
ازورده هیلی به پخلا کمه بیا
مات شوی زړه ته به پیوند ورکم

• • •

چونغرہ، ای زما د شعر چونغرہ
خو چې نړی وي ته اباد اوسه
د زمانې له چپا اوونو څخه
تل په امان اوسه، ازاد اوسه

د چنگاښ ۱۳ کابل ۱۳۴۸

چونغرته!

(۲۶) ترانه

چونغره بیا سپینی یاغی وریخی
کینودې ستا په خپرو شونډو شونډی

دا د اسمان د حوادث لولی
دا د توپان د تندرونو کوندی

• • •

بیایې شلولی دی جامې ته تنه
چاک د حریر نه یې پنډی بنکاری

په اوسیلو کې یې د تیو کوبی
لکه خپو کې چې بېری بنکاری

• • •

خومره وحشی ده د اسمان پیغله
دا د حریر د پاغونندو جوړه

دا د سپوژمیو له مرمرو وتی
دغه دستورو له ایرو جوړه

• • •

دواړه مین یو خو د دوو لارو
زه دننگونو، ته دنجونو مین

ته دلیلی د اننگونو مین
زه په لمبو چي د جنگونو مین

• • •

ته داسمان د سپینو نجونو عاشق
د رڼو شپو د وصالونو عاشق

زه د سرې حمکې په مړه گوگل کې
د زلزلو او توپانونو عاشق

• • •

ته د بنکلا او مکیزونو لیوال
زه د لمبو دیرغلونو لیوال

ته ترزمی کې د خوبونو مین
زه په تیارو کې د جنگونو لیوال

• • •

تا زړه بایلی د اسمان په مینه
ما زړه بایلی د انسان په مینه

ته له خپله عشقه ټول جهان جاروي
زه چې ژوندی یم د جهان په مینه

• • •

بنه شوو چې ایل شوو دا یاغی عشقونه
بنی شوې چې تم شوې دا ناتمه منډې

بنه شوو پوره شوو دا زمونږ ننگونه
بنی شوې عبث شوې داسمان ملنډې

دلیندی دوهم ۱۳۵۳

چونغرته !

(۲۷) ترانه

چونگره اوس دې په خورو درو کې
زما د گرمو چیغو زور ولید؟

بیادې په سترگو د زیار کښ انسان کې
د راوینښ شوی ژوندون شور ولید؟

• • •

بیا خو دې ولیده چې وسپړېده
په مړاوي گل کې ویده شوې خندا

د زمانې سترگو کې وېرېښېده
زموږ د تورې غلی شوې برېښنا

• • •

ستوري دې ولیدل چې وڅڅېدل
ستا په اسمان لکه په گلو پرڅې

سپوږمې دې ولیده چې وې ایستلی
ستا په لمن د سپینو زرو کربنې

• • •

غرونه دې ولیدل چې ولرزبدل
درې دې ولیدې چې وخوځېدې
لېوان دې ولیدل چې وتښتېدل
رمې ددې ولیدې چې ونڅېدې

اسمان دی ولیده چې وغورېده
وریځې دې ولیدې چې وځرېدې
سیلاب دې ولیده چې وخوځېده
څپې دې ولیدې چې وڅرخېدې

وطن دې ولیده چې پاڅېده
خلک دې ولیدل چې وښورېدل
دوستان دې ولیدل چې وموسېدل
دښنه دې ولیدل چې وژدېدل

دا د راتلونکې رسېدنکې توپان
د سر اغاز او د راتلو نښه دي
د دې وطن په دردېدلی زړه کې
د سره ژوندون د وینېدو نښه دي

دا به له هسکه تندر و نه اوري
دا به په شمکه سرې لمبې خوځي
زموږ د سرو ننگو په فخر کې به
د ټولو خلكو پل او پلى خوځي

• • •

اوس خودې وليدل چې وغورځېدل
له غټو خرونه طالايي زينو نه
د طبيخو په سوږو ننوتل
بېرته يې واچول په خان ځلونه

• • •

ما چې سندرې وې د غرو اغزو ته
هغو اغزيو اوس گلان راوړل
هغه د گلونو د ژوندون د بنمنان
د قبر غاړې ته زمان راوړل

• • •

چونغره، اې د افسانو چونغره
زما د گرمو ترانو چونغره
اوس خو تازه که د ژوندون سازونه
د وينېدونكو ولسو چونغره
د چنگاښ ۲۸ کابل ۱۳۵۳

شاعر ته (۱)

(لومړی پیغام)

ای د بندو او زولنو شاعره
د وزیو تښیو پښتنو شاعره
لا در کي شته دي شه سکرو ته که نه
د پرونیو سرو لمبو شاعره

• • •

تسا په سندرو اوس کامونه خوځي
گوره چې غلی نشي، هېر نشي
زه د اسمان لوبه بدله وینم
گوره له خپله هوډه تېر نشي

• • •

له هر اواز ه سیلاوونه وزی
له هر شعره زلزلی خوځی
له هر چیغی دمردانو سره
د ژوند او هیلو قافلی خوځی

• • •

۱ - له شاعر نه مراد اجمل خټک دی .

وچه بېدیا به سره گلونه راوړي
په هدیرو کې به خندا خوره شي
د دې تیارې ځمکې په گېده کې به
د پښتنې توژې بریننا خوره شي

په لوړوڅو کورتورې وریځې خوځي
په درانه نس کې سیلاونه لري
په غصه شوي دردېدلی زړه کې
ځوانې څپې او تندرونه لري

د هرې تالندې اواز کې گوره
د نوي عصر پیغامونه لېږدي
د غرو د سره افق نه پورته ښکته
د نوی ژوند انقلابون لېږدي

د هندو کش د باران هره قطره
مخ په اتک او اباسین درځي
دلته د تللو بله لاره نشته
هرڅه چې خوځي لکه سین درځي

د سحر باد چې ستا بارخو مچوي
دغه زموره اوسیلی دي کنه
ستا دزرگی دا غوټه غوټه ویني
گلونه زمور دپسرلی دي کنه

• • •

پام کوه گوره درنه مړاوي نشي
دا به باغونو ته رنگونه ورکي
د پښتنو د اوربل نذریې که
چې عاشقانو ته ننگونه ورکي

• • •

د تا مستی دهندو کش ترانه
زما نڅا د اباسین سندرہ
راخه چې جوړه کړوپه دواړو وزرونو
یوه غوټه شوې پښتنې خبره

• • •

راخه چې نوې پیالی وکړنگوو
راخه چې خلکو ته سوما ورکو
راخه دې ورکو دربدرو لره
جذبه د مینې او وفا ورکو

• • •

رائه په غرو کې ازادي وینه کو
رائه چې خاورې ته احساس ور کو
رائه په شپولو کې بریننا خوره کو
رائه چې کانهو ته حواس ور کو

• • •

پام کوه له خلکو نه بیعت مه غواړه
رائه چې مورن دوی ته بیعت ور کو
رائه دخـلکو د عزت لپاره
په قربانی کې خپل عزت ور کو

• • •

ستا زړه که سوی، زه یې لا سوخم
ستا فریادونو ته طاقت ور کوم
زه سور انـگاریمه داغونه بـدمه
د غیرت چیغو ته قوت ور کوم

• • •

هره خپه چې په لنډي کې خوځي
د تا د گرمو وینو شور بڼیي
هر نوی باد چې په وطن خورېزي
د تا د ځوانو هیلو زور بڼیي

• • •

خوک وایې دا چې ته شعرونه لیکي؟
خوک وایې دا چې ترانې جوړوي؟
شاعر خو هسې بنکلي حسن ستایي
ته ستر انسان یې زمانې جوړوي؟

• • •

شه دی دا ژوند، دالند کې اوسیلی
چې دیوې گرمې چیغې زور نلري
راځئ دا زړونه خپو ته وغورځو
که چېرې اور نلري، شور نلري

• • •

گوره تیاره دې وار خطا نکري
اجمله شپې پسې خولمر راځي
زه چې دخپلو پیغلو وروځې گورم
ما ته په سترگو کې خنجر راځي

د کب ۱۶ کابل ۱۳۴۴

شاعر ته

(دوهم پیغام)

ای خوزه یاره د غم و نو اشنا
د خوادثو د کل و نو اشنا
ته د اټک د س ر کشیو گواه
زه د پامی ر د توپانو نو اشنا

• • •

غیره که خلاصه چې اشنا راخي
کاروان د مینې او وفا راخي
ستاسې د تورو د جگړې ډگرته
پیغام د فتحې د سبا راخي

• • •

د غلامانو د غنځیر سازونه
زمور په غرو کې ولولی خوځوي
دا نوی نوی تقاضې د زمان
د ولسونو رگ او پلی خوځوي

• • •

شعر چي ليکمه لمبې وهي
لکه اموشي او خپې وهي
دا د بيلتون په اور کې سوي زړگي
چي تا رايا د کمه ناري وهي

• • •

زړه رانېردي که چي خه اور در کم
د شور د پاخه نوي شور در کم
مټ له پولادو سره و جنگوه
زه به دې جنگ ته نوي زور در کم

• • •

په دې تيارو پسې رنهاراخي
ميدان د تور و نن سبا راخي
د بيلتانه د تورو لرو تر شا
شغله د سترگو د اشنا راخي

• • •

د نړۍ باده مستانه راعه
زه د مستي خو ارمانونه لرم
د لېونيو د محفل نذر ته
په زړه کې پټ خو پيغامونه لرم

• • •

ای تر ایرو لاندې مخفي اوره
لېر مې رسوا که زه رسوا بڼه یم
پته نغمه یم د فطرت په زړه کې
تردې یوه چیغه برالا بڼه یم

• • •

ما دا کمکې غمونه - نه غموي
زړگيه مالره لوی غم راکه
سر مې کوچنی صنم ته نه کوزیږي
یو بې همتا غوندې صنم راکه

• • •

راته بڼکار پږي چې اوس لمر خپږي
د شپې لمنې کې رڼا بڼکاري
د زړه کړکی چې څنگه خلاصه کمه
منظر د نوې پښتونخوا بڼکاري

• • •

د ازادۍ د موزیک مستې خپې
لکه سیلاب په پښور درځي
غوزونه پرانیزه دردمنه اشنا
گوره چې څومره زورور درځي

• • •

دلته هاتيانو ته کړی لوېدلی
خو اوس مستی کوي کړی ماتوي
د ازادۍ نه راوتلی فرياد
دا پرونی زړه نړی ماتوي

• • •

د هندو کش لمن کې نوي گلان
راغورېدلی دي ورمې خوروي
د سړو غرونو په ذره ذره کې
راغورخوونکې زلزلي خوروي

• • •

ستا چيغې اورم خو ترور نه يم
ځکه زه گورم چې دوا درځي
د تورې شپې له تيارې مه وپريزه
سپېدې چاودلی دي سبا درځي

د زمري ۱۲ کابل ۱۳۴۶

د کنر سین

یه مسته مسته ، کنره مسته

په عـگـو پـتـه ، په تـگ بد مسته

پیری تیر پری ته ورته ناخی

اورې راورې قرار دې نسته

• • •

په سردې درومي سپینکې عـگـونه

لکه په شنه کې دوریخو غرونه

هسې بنکار پری لکه چې وراکې

نـجـونـه په سر وری د گل شکرونه (۱)

• • •

دغه چې بولی د ژوند سندرہ

درنی بولی ، خوزی شکرې

چاته بی وایی ، چاته بی لپری

دا بی اثری ، دا مرغـلـری

• • •

چاته وربیئی دا غورخنگونه
سرکشی منلپې، ازاد موجونه
په لویو کانو ککره ټو کې
د چالپاره دا ټکرونه

• • •

دا څه جنون دی ستا په څپو کې
دا څه مستی ده ستا په رگو کې
څه هنگامه ده چې پای یې نشته
ستا په سرود کې، ستا په نارو کې

• • •

له بناره راغلم چې خوب به وکړم
تسل د درد او اشوب به وکړم
ستا څپې راغلی زه یې بیدار کړم
په ما حرام دی چې خوب به وکړم

• • •

اوس چې ستازره کې څپه خوځېږي
شعر او سرود شی له ما خورېږي
خلکوته وړمه د تا خبرې
پې راژوندي شی ورته نخېږي

• • •

ای لپونیه د کنر سینه
چې دې اخته کرم په رسوا مینه
اوس خو نوور که دا زما زره ته
خپله خپانده سرکشه وینه

• • •

غېر دې کره خلاصه چې کمه سمی
ستا په خپو کې اوبنکې ویرجنی
ستا په توپان کې خپل شور خوندي کم
چې زرغونی کمرې رالوخی ونی

• • •

زره نری دې، نـوې نری شي
په دې تیارو دې رڼا خوره شي
د عشق د دود دې هره بلی شي
د ورور گلوی دې هره بانډه وي

• • •

یه مسته مسته ، کنره مسته
په عـگو پټه ، په تـگ بد مسته
د ژوند جاله مې در کې لاهو کره
اوس یې درنيسه ای زبـر دسته

د سلواغې ۲۴ جلال اباد ۱۳۴۳

له درباري شاعر سره

د بنـکـلو نـجـونـو او گـلـونـو شـاعـر

په سپينو لپـخـو د خـوبـونـو شـاعـر

د فحاشيو د بزمونو شاعر

د خو خيـرنـو ارمانونو شاعر

• • •

په ډېره نرمه مهـرـبـانـه ژبه

مانه پوښتل ته هم شاعريي گوره؟

د ژوندانه په دغه بنـکـلي لار کې

ته هم د حسن مفسريي گوره

• • •

ته د گـلـانـو زـمـيـ اوري؟

ته د پـرـونـو تـرـانـي اوري؟

ته اوازونو کې رنـگـونـه ويني؟

ته په رنـگـونـو کې نغمې اوري؟

• • •

تا د ترخو شونډو نیشه لیدلی؟

تایې د سرو شیشو شراب خبېلی؟

تا په مالګینو پستو شونډو ایبېی

تا په سکر وټو کې کلاب خبېلی

• • •

د لنډو خنډو تر چتـــر لاندې

د غوړن برېښنا په زړه ویشتلې نه یې؟

کله نیشه کې د پیغلو ټوخنډي

په هوسوونکې خبېښلې نه یې؟

• • •

د مستی بنځی یاغی شوی نظر

تا په شرابو کې لیدلی که نه؟

د عشق اواز دې د هغی له زړه نه

په اوسیلو کې اورېدلی که نه؟

• • •

د تور کمیس له سپخېدلی درزه

د نجل پوستکې تخنولی نه یې؟

تا چې د حسن لوټماری کوله

هغی په غلاباندې نیولی نه یې؟

• • •

کله دې حور د مشرقه سره
د می جامونه جنگولی که نه؟

کله دې تی د مغربی بناپیری
په نخبندو کې زنگولی که نه؟

• • •

کله د لنډو کمیسونو اعجاز
له ساره عقله راایستلی نه یی؟

بیادغو بننیو بلورینو ورنو
د شوق په اور کې سوخېدلی که نه؟

• • •

تا خلاصی کړې دي د نجونو تنی
تاله چا ایستی دایستلو جامی؟

چا چې پت کړی په شوخی کې بدن
تایې چیرلی د چیرلو جامی؟

• • •

کله دې شین کمیس په سپینو پنبو
چپرې لیدلی چې بنویبې پسی؟

له زنگنو تر بنکلو تیو پوری
ورو ورو خو خپری او لو خپری پسی؟

• • •

تا لوخه شوې غنم رنگه نجلی
سرې رنایې لاندې لیدلی که نه؟

تا د نیشی په لیونۍ جهان کې
پخپلو متو کې نیولی که نه؟

• • •

تا په سینه باندې داغونه ایښی
چا د کرمو پېدونکو تيو؟

تایې رودلی دي د نارو شوکی
ته یې مست شوی یې په سپینو میو؟

• • •

کله د عشق او کناهنو سین ته
په مجبوری کې ښوېدلی نه یې؟

د چا په کرمه په تبجنه غېر کې
زړو شرابو څملولی نه یې؟

• • •

که ته شاعر یې د عشقونو اوسه
څه د شرابو څه د نجونو اوسه

څه د ځوانیو د خوبونو اوسه
څه د کناه او څه د خوندونو اوسه

• • •

ته په باغونو کې گلونه ستایه
ته په گلونو کې رنگونه ستایه

ته د زري جامو په مورگو باندې
د چا د سرو شونډو لالونه ستایه

• • •

که ته شاعریې د غمونو مه شه
کور د دردونو او رنځونو مه شه

د فریادونو کور اوونو مه شه
د ټول عالم د عذابونو مه شه

• • •

ستایې د خلکو له رنځو سره څه؟
ستا د بزگر له ورځو شپو سره څه؟

چېرې چې غواړې پالنگ و غوره
ستایې له سمځو او کپو سره څه؟

• • •

ما وې شاعره؛ ای زړه شاعره
لادې ناولی هوسونه شته دي

لادې په سر کې د فتنې لوخړې
لادې په زړه کې فسادونه شته دي

• • •

ته د سلطان د دربارونو شاعر

زه د محرومو ولسونو شاعر

ته د خمونو او جامونو شاعر

زه د پیری د قیامونو شاعر

• • •

ته د پاچا د غرورونو شاعر

زه د غلام د فریادونو شاعر

ته د سلطان د نعمتونو شاعر

زه د بزگرد سوکړ کونو شاعر

• • •

ته د مانی د اقبالونو شاعر

زه د کیردی د ادبارونو شاعر

ته په بزمو کې د نازنو شاعر

زه په زندان کې د مرگونو شاعر

• • •

ته د نیکمرغو پسرلیو برینبنا

زه د بدمرغو بارانونو ژړا

ته ما بنامی کې د بزمونو نڅا

زه سباوون کې د تیغونو څلا

• • •

زه د مظلوم د غورځېدلو ګواه

زه د ظالم د غرېدلو ګواه

زه د دهقان په ویلی شوې غوشه

د زمیندار د شخوو هلو ګواه

• • •

زه د بې وسو د ځکې پرویو اواز

د اسیرانو د پیرو ژړا

زه ولسونو ته د مسنی قاصد

زه ظالمانو ته د تورې سزا

• • •

زه د بربنلو د بزمونو نه یم

د خو د فروشو د عشقونو نه یم

زه د اغزو یم ، د ګلونو نه یم

زه دوزخی ، د جنتونو نه یم

• • •

زه عذابونو زېږولی یمه

زه توپانانو ازمویلی یمه

زه د خوښي بادو خپرو په مخ

تر زر کورته ډېر وهلی یمه

• • •

زه د وطن د غـریبـو بچی
د تورو شپو د بی و سـیـو بچی

د نامینـدیـو د سلکیـو بچی
د بی ثـمـره اوسـپـلیـو بچی

زه د غـمـونـو عـذابـونـو شاعر
د یو وطن د کـپـراوونـو شاعر

زه د بزگـرو د نـگـونـو شاعر
زه د کارگـرو د جنـگـونـو شاعر

زه چې شاعریم د انسان د مینې
رپرگـالـونـکو ته شعرونه لیکم

زه په مـالـوچـو کې لمبې کر مه
زه په بارونو کې اورونه لیکم

زه هـمـدغـه یـمـه ، دغـه به یـمـه
نـگـه د خـلـکو و م ، نـگـه به یـمـه

د زیارستونکو د مرچلو پرچم
لکه پخوا چې و م ، هغه به یمه

دوری ۱۲ کابل ۱۳۵۴

ورکه لار

غرونو بیا د لرو خادر واغوسته
بیایې د تندي تپی لنډی شولې
پاس له هسکو شو کونو نه ژور و ته
رننگی د وریځو قافلې شولې

باد په مخه رتی دوورو او بنان
بنکته، لاهم بنکته، مخ په خوړوځی
خوړکې له نمجنو او لنډو بوټو
خاخی ساره خاڅکې او په تروځی

پورته د اسمان د مخ په گونځو کې
ورکه ده له سره دنرمی مخه
دم په دم بندېږي تودو سیمو ته
لاره درمو او د کېږدی مخه

وریخوړنگی کړې د نجات نښی
واورو د لاروو پښی تړلی دی
لږو د ماښام په کونځه خړه کې
غرو کې د شپڼو لارې وهلی دی

• • •

زه چې د دې سختو او سپرو غرونو
یو د ورکو لارو مساپریمه
زه د یاغلی مینې د وزرو په وزر
دلته خپلو ورکو پسې سریمه

• • •

زه چې په دې شپه کې له توپان سره
کنډو کړنگونو کې خوځیرمه
هیله مې دغه ده خپلو هڅو ته
زه به خپلې مینې ته رسېدم

• • •

یه په ویده لمر کې د شغلو حوری!
پرېرډه چې په لیڅه دې سر کېږدم
مه تره زما په مخ ور مه تره!
شپه ډېره سره ده او زه رېږدمه

• • •

پرېرډه چې د تا په تـوده غېره کې
دا د مرګ دور کې شپه سبا کمه
پرېرډه چې د مینې په مستیـو کې
دا د غـرونو ور که لار پیدا کمه

د مرغومی ۱۱ کابل ۱۳۵۴

خوان شاعر ته (۱)

یه دهبلمند د غورخنگونو عطا
د ییباغی سین د فریادونو عطا
د ویدو د بنتو په سره سینه کې
د یو ملت د عذابونو عطا

• • •

د هر ما بنام له وینو ډک کوهگل نه
ستا د خوږمن زړگی نارې اورم
د هر غمجن نسیم په بڼکلی ژبه
ستا د دردونو اشرارې اورم

• • •

د تارکو ته چی کوم ساز راځي
ماته د غلته آواز راځي
ته د آغاز د لذتونو کافر
ماته ارمان اوس د آغاز راځي

• • •

د سړې شپې په اوسیلو کې ولی
ماته رالېږي دا سړې ساوې
دا د ناصورو ځيګرونو ځګېروي
دا د پېړيو د غم وونو ناوې

• • •

ته وايي وسوم، زه دې سوی غواړم
چې سوی نه وي خو پتنګ نه وي
ته د حرمان په چرو ژوبل بڼه یې
چې ژوبل نه وي خو د جنګ نه وي

• • •

په آرامۍ کې دې زوال وینم
شاعره ګوره چې خراب نشي
ياغي خپه شه د درياب په زړه کې
ګردابه ګوره چې سراب نشي

• • •

شرم دی شرم د سارا اغزي ته
چې رنگ او عطر د ګلانو لري
پېغور پېغور دی د توپان مرغه ته
چې لطافت د بلبانولري

• • •

کله چې ونځېږي تـوـرې خپې
کله چې وځړېږي خـږې لږې
کله چې واینبی سپینکی ځگونه
کله چې وځبی دغـرونو تږې

• • •

کله چې ووزي له ياغي وريځـو
د قهـرجنو تـدرونو آواز
کله چې يو شي د درياب کړیکو
په يرغلو کې د برېښناوو پرواز

• • •

هله درياب ، درياب درياب ښکاري
د قدرتو د عظمتـونو زانگو
ستر برېښی ، ښکلی او ژوندی برېښي
د حرکت او بدلـونو زانگو

• • •

همدې ياغی، ياغی، ياغی ته گوره
څومره قوي او هيبتناک ښکاري
رعب او وېره او پرتـم خوروي
آزاد او ښکلی او بېباک ښکاري

• • •

ته هم دریاب یا د دریاب زوی شه
د سره هیلمند د سیلاوونو شاعر
یا د وطن د سوځونکو ورځو
د یرغلونو، ګردشونو شاعر

• • •

شه د ساړه رغلی په مړو ایرو کې
د بیا لمبو د بلېدو هادي
شه د خپو د شوګیو همراز
شه د هیلمند د ترانو هادي

• • •

هیلمند خو مست دی، دمستیو شاعر
زمون د هیلو د هستیو شاعر
د زماني د سرکشانو سرکش
د دې وطن د بد مستیو شاعر

• • •

لکه له زغرو تښتېدلی بنامار
له هرې تیرې سره تن وهی
په هره پرېښه باندي خوله لګوي
نویو سیلونو ته لمن وهي

• • •

دی د محمود د حماسو شاعر

دی د مسعود د تلوسو شاعر

دی د آسمان د تندرونو ویاند

دی د سرو وینو د کاسو شاعر

دی د افغان د عظمتونو راوي

دی د میرویس د یرغلونو راوي

دی په ایران کې د هوتکو ورونو

د ترخو مانو او مرگونو راوي

دی د وطن د کپړاوونو ناره

دی د تاریخ د مرسلانو امیر

دی د جهان د حواشو نهنګ

دی د زمان د آسمانونو قجیر

دی د کلونو په تیاره تونل کې

په سختو لارو د منزلونو هادي

دی د پېریو په ستومانه زړه کې

په اوردو شپو کې د صبرونو هادي

که ته رښتیايي د هېلمند شاعر
د یاغی سین د غورځنگونو هادي
نو د پېړۍ په کور کېچنه لار کې
شه د زلمو د ارمانو هادي

• • •

ورځه راوینښ که د غضب بادونه
په سپین میدان شه د توپان هادي
ورځه ماڼو شه ، د نجات ماڼو
په سختو لارو د انسان هادي

• • •

باندي راووزه د جگړې ډگر ته
لویو ننگونو ته قوت ورکړه
له کلکو کارو سره وجنگېږه
ځوانو موجونو ته طاقت ورکه

• • •

د دښت بادون چې ځگرېزي عبث
ورکه دا ته د جنګېدو ژبه
د دې بیدیاوو د خوړو پرکنو
د وینبېدو او جگېدو ژبه

• • •

دې تورو تورو غـروتـه و غـبرـوه
د خپلی سړي فلسفې سره شعرونه
دغو سړو خاورو ته ننه باسه
لکه د اور غونډې تاوده شعرونه

• • •

دې کڼو خلکو ته غوږونه ورکه
پرېږده چې واورې د توپان آواز
داله جهانه یتیم شوی وطن
پرېږده چې واورې د جهان آواز

• • •

شي د خپو د یرغلونو وطن
د انقلاب د ارمانونو وطن
د تندرونو تر اورونو لاندې
د نوي ژوند د تکلونو وطن

د زمري ۱۰ کابل ۱۳۵۴

یه خلکو خلکو

(دوهمه ترانه)

یه خلکو! خلکو! دوطن خلکو!

یه د دی غرونو مبارزانو

آیا در رسي شور دمـوجونو

په شپه کې چیغې د مانوگانو

• • •

د وطن غېـره پرون بسترؤ

خو اوس د وینو ، یاغی دریاب شو

پکې ډوبـېـري هر یو ناولی

هغه چې خصـم د انقلاب شو

• • •

اوس ترېنه تېنتي په بیهـره بیهـره

څوک چې د خوښو ورځو یاران وو

په سرو لمبـو کې ورته ولاړ دی

څوک چې د خلکو خدمتگاران وو

• • •

بنه ده چي حُمکه په لِر زېدو شوه
بنه ده چي پای شوې توري چوپياوې
بنه ده چي پراخه شو میدان د منډو
بنه ده چي يو شوې ټولې ژړاوې

• • •

اوس خونړی شوې د وطن او بنکې
پکې نسکور د زور بېری شوې
د شهزادگیو د سرو غرواندي
د ماتېدونکو غاړو کړی شوې

• • •

وطن راوینن شو خلك جنگېري
هره ورمه يې دننگ نغمه ده
د خاورې هره ذره تبجنه
د نېکو، بدو تر مينځ جگړه ده

• • •

اوس راژوندي شو مړه آوازونه
دا د پېړيو چوب فريادونه
دا په ګوګل کې د اور بڅرکې
پټ غضبونه، پاک کساتونه

• • •

د اور په سین کې اوس لامبوزن شو
هغه چې هسې نقش زمین و
د لوخو تورو، میدان ته وووت
کوم چې دمخې، تماشا بین و

• • •

پرېزده چې لور شي، آواز د تندر
پرېزده چې ووزي، د وینو لارې
پرېزده چې لند شي، پرېزده چې پرې شي
دا تور لاسونه، ناروا چارې

• • •

دا به وطن ته د عزت نوم شي
دا به د خلکو د ژوند مضمون شي
دا به یوه لاره د قربانی شي
دا به د عمکې یو نوی یون شي

• • •

دا به راوینس کړي، ویده ننگونه
دا به بیدار کړي، پت غیرتونه
دا به رواج کړي، نوی نرخونه
دا به رنځ کړي، د بزکړخونه

• • •

ورسره غغله، تر خو چي غغلي
دا سوغـوونکي د اور سپلونه
ورسره لوبه، خومره چي لوبي
دا د سرکشو، خپو سپلونه

دا سنـگرونه، دا سنـگرونه
د اور واټـونه، د وينو لاري
دا تمامـپـزي، دا هـوارـپـزي
د سرپه لوبه، نه قـلاري

پنبه پخه برده، وارخطا نشي
دا د مېـرانو، لومړني باب دی
په دې کي نشي، د ناز خو بونه
دا انقلاب دی، دا انقلاب دی^(۱)

۱۳۶۰ر۸ر۴

۱- د (په خلکو خلکو) «دوهمه ترانه» په دوهم چاپ کي زیاته شوی ده.